

Macià eta pausoa galdu zuen erraldoia

Maciàk sei urte zituen eta hainbesteko grina zuen, ia ez zitzaion bularrean sartzen: erraldoiak.

Haien izenak ezagutzen zituen, grallaren soinua tinbalen erritmotik bereizten zuen, eta desfile bat zegoenean, bera zen lehena plazara iristen. Oso gertu esertzen zen, begiak zabalik, irudiak biratzen hasten ikusteko.

“Handitzen naizenean, erraldoi bat eraman nahi dut!” esaten zuen.

Larunbat goiz batean, herriko plazak ospakizun usaina zuen. Musikariak grallak afinatzen ari ziren, danbor-jotzaileek erroiluak probatzen, eta erraldoi taldea Roc prestatzen ari zen, guztien artean erraldoirik altuena. Gerriko gorri bat, kapa urdin bat eta balkoi guztiak argitzeko gai zirudien irribarre bat zeramatzan.

Macià bere soinekoa egokitzen ari zirela begira zegoen ahots oso baxua entzun zuenean:

“Ai, ai, ai…”

Eskuinera eta ezkerrera begiratu zuen. Inork ez zuen entzun zirudien.

“Ai, ai, ai… Gaur ezingo dut dantzatu.”

Ahotsa erraldoiaren barrutik etorri zen.

Macià hurbildu eta xuxurlatuz galdetu zuen:

“Roc, zu al zara?”

“Bai,” erantzun zuen erraldoiak. “Pausoa galdu dut.”

“Nola galdu dezakezu pauso bat?”

“Atzo banekien: bat, bi, buelta; bat, bi, buelta. Baina gaur goizean esnatu naiz eta ezin izan dut gogoratu. Horrela irteten banaiz, talde osoari estropezu eginaraziko diot.”

Maciàk une batez pentsatu zuen. Agian galdutako pauso bat galtzerdiak bezala ezkutatuta zegoen, ohe baten azpian edo ate baten atzean. Rocen kaparen azpian begiratu zuen, zaldien ondoan, eta baita gralla zorro baten barruan ere. Ezer ez.

Orduan musikariak entzun zituen.

Ta-da! Bum, bum, bum!

Konturatu gabe, Maciàren oina erritmoa markatzen hasi zen.

Bat, bi, bira.

Bat, bi, bira.

“Roc!” oihu egin zuen. “Zure urratsa ez da lurrean aurki dezakezun zerbait. Agian musikaren barruan bizi da”.

“Baina handiegia naiz hain txikia den zerbait sentitzeko”, esan zuen erraldoiak.

“Beno, denok entzungo diogu”.

Macià Janaren bila joan zen, taldeko burua, eta esan zion Rocek pixka bat entseatu behar zuela. Ez zion esan erraldoiak hitz egin zezakeenik, hori bien arteko sekretua zelako.

Janak erraldoi eramaileak bildu zituen.

“Has gaitezen poliki”, esan zuen. “Inor ez da jaiotzen dantzan jakinda”.

Danbor-jotzaileek erritmo leun bat jo zuten.

Bum... bum... bum...

Maciàk txalo egin zuen.

“Bat, bi!”

Eramaileek Roc alde batetik bestera mugitu zuten.

«Orain bira!», esan zuen Maciàk.

Erraldoia oso kontuz biratu zen. Lehenengo bira pixka bat okerra zen. Bigarrenean, kapa trabatu egin zitzaion. Hirugarrenean, eramaile batek oina sartu zuen behar ez zuen lekuan, eta denak gelditu behar izan ziren.

«Inoiz ez dut lortuko», marmaratu zuen Roc-ek.

Maciàk eskua gona gainean jarri zuen.

«Zerbait berria ikasten dudanean, akatsak ere egiten ditut. Baina berriro saiatzen naizen bakoitzean, nire gorputzak pixka bat gehiago gogoratzen du».

Eramaileek arnasa hartu zuten, musikariak berriro hasi ziren, eta Maciàk erritmoa markatu zuen.

«Bat, bi, bira!»

Saiakera bat.

«Bat, bi, bira!»

Bi saiakera.

«Bat, bi, bira!»

Hirugarren kontaketan, kapa urdinak zirkulu perfektu bat marraztu zuen airean.

«Gogoratu naiz!», oihu egin zuen Roc-ek.

Une horretan, kanpaiek jo zuten. Desfilea hastear zegoen.

Plaza familiez bete zen. Haurrak puntetan jarri ziren, eta helduek telefono mugikorrak altxatu zituzten. Grallek lehen nota jo zutenean, Rocek aurrera egin zuen.

Bat, bi, buelta.

Jendetzak txalo egin zuen.

Bat, bi, buelta.

Rocek konfiantzaz eta pozik dantzatu zuen. Bere kapa urdina olatu baten antzera hedatzen zen, eta gerriko gorriak eguzkitan distiratzen zuen. Macià taldearen ondoan zihoan, txalo jotzen erraldoiak erritmoa gal ez zezan.

Plaza erdira iritsi zirenean, musika gelditu egin zen une batez. Roc Maciàrengana makurtu zen pixka bat.

“Dantza hau zurea ere bada”, xuxurlatu zuen.

Janak, entseguan Maciàk nola lagundu zuen ikusi zuenak, taldearen koloreak zituen zinta txiki bat eskaini zion.

“Gaur zerbait garrantzitsu bat gogorarazi diguzu”, esan zuen. “Talde batek ez du aurrera egiten pertsona batek dena ezin hobeto egiten duelako. Aurrera egiten du elkarri entzuten diogulako, elkarri laguntzen diogulako eta elkarrekin berriro saiatzen garelako”.

Maciàk zinta eskumuturrean lotu zuen. Edozein erraldoi baino altuagoa sentitzen zen.

Desfilea berriro hasi zenean, herri osoak erritmoari jarraitu zion:

Bat, bi, buelta.

Bat, bi, buelta.

Eta egun hartatik aurrera, Rocek zalantzan jartzen zuenean edo erraldoietako batek akatsen bat egiten zuenean, Macià bilatzen zuten jendetzan. Eskumuturra zinta koloretsuarekin altxatzen zuen eta txalo jotzen zuen.

Pausoak ahaztu daitezkeelako, baina talde batek bat bezala jotzen duenean, beti aurki ditzake berriro.